

Comarques Valencianes

Informatiu Cultural Valencià

PREU: Res, home, res.

CREVILLENT

Giner 2023 – numero 01

Gmail anticregnevalencia@gmail.com

Facebook. @anticregnevalencia

ACLARIMENT: Esta publicació està redactada en la Normativa de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana. Encara que és una obra colectiva, l'encarregat de la redacció final de cada article té llibertat per a fer-ho en la normativa d'accentuació de la seua preferència. Este tema és motiu de debat, pero no de divisió, entre nosatres.

Castell Vell de Crevillent

El Castell Vell de Crevillent, de la seua denominació en valencià, es troba situat a uns dos quilòmetres al nord de la població i situat en el fondo d'una vall que forma la serra de Tabayal.

Per a aplegar fins a ell és necessari eixir de la població cap al Barranc de la Rambla. Despuix de passar per unes antigues fàbriques, a la nostra dreta el camí es bifurca per a l'entrada de la citada vall. Al fondo del mateix, i en la paret Est de la montanya que tanca la vall es troben els rests de l'antiga fortalesa.

Com està situat en una zona inaccessible, si volem aplegar a la part superior del castell deurem entrar pel camí a la nostra dreta que partix de la carretera Aspe-Crevillent, a l'altura de la Lloma de Castro. Hi ha una finca en la curva pronunciada i adossada a ella el camí que nos du fins al Castell Vell, encara que fem notar que es tracta d'un camí sol per a vehicles tot-terreny.

SUMARI

PORTADA: Foto Castell Vell de Crevillent.

EDITORIAL: El Castell Vell de Crevillent, per Ximo G. Rico.

Aigua, per Jaume Orts i Mascarell.

Llengua Catalana, per Nelo.

Cim de la Vella, per Javier Tomás-Juan

L'Invasió Àrap la Conquesta dels Francs, per Jeronimo de Zurita i Francisco Salvador Mas Mas.

Interregne de la Corona d'Aragó, en que Sant Vicent Ferrer Fon Triat Juge pera Declarar Succesor, per Comarques de l'Antic Regne Associació.

Mantenimiento la Lámpara Encendida... per José Payá Alberola.

Anàlisi de la Llengua de les Donzelles de Lleida, per Pedro Fuentes Caballero.

Pistes per a Reconèixer Texts Catalanistes, per Comarques de l'Antic Regne Associació.

L'edat d'or de la llengua valenciana: Tirant Lo Blanch de Joanot Martorell, publicat en 1490, per Jaume Orts i Mascarell

Les Fonts de la Serra de Crevillent, per Paco Miralles i Pomares.

¿Sabies que...? per Josué Ferrer.

Associació Cultural de les Comarques de l'Antic Regne Crevillent, per Jaume Orts i Mascarell.

Com Defendre la Nostra Identitat, per Comarques de l'Antic Regne de València Associació.

Presentació de la Nova Associació Cultural en Crevillent, per la direcció.

NOTA DE REDACCIÓ.

Els articles que van firmats son de la exclusiva responsabilitat de l'autor. L'equip que confecciona esta revista convida als afiliats i simpatizants de l'Associació; per a que fen us de la democràcia interna que hem promés respectar, expressen lliurement les seues opinions sense més límits que els impostos per els estatuts de l'Associació.

SALUTACIONS

Història:

Les referències al Castell Vell de Crevillent són mínimes, però és segur que es tracta d'una fortalesa islàmica construïda sobre el segle XII pels pocs restants que en ell s'aprecien actualment.

Se sap, no obstant, que va ser conquistat per les tropes de En Jaume I a finals del segle XII o principis del segle XIII, cedint-se el mateix al regne de Múrcia en l'època de Tudmir.

El seu destí va estar sempre lligat al del castell de Crevillent, situat en l'interior de l'actual població, de construcció posterior a la reconquesta, ja que els habitants d'aquell varen anar paulatinament abandonant-ho per a traslladar-se a la població actual, en lo que el Castell Vell va caure en total desús fins a la seua pràctica desaparició actual.

De l'antic castell només es poden apreciar actualment alguns elements de lo que varen ser les seues muralles, que varen ser realitzades en mamposteria. Així mateix, s'aprecien solament algunes de les fonamentacions i parts inferiors d'algun de les seues torrellons defensius.

És un exemple més de la desídia en que algunes construccions antigues han caigut en la desaparició i l'oblit, ja que, en este cas, per les dimensions observades i l'importància estratègica de la seua situació, el Castell Vell va deure ser, en el seu moment, una fortalesa de primer orde en esta part del territori valencià.

Per Ximo G. Rico

Aigua

Per a que la humanitat pugui fer front a totes les tasques que té davant sí i satisfer les seues aspiracions a una vida millor, més digna, més justa i més segura, necessitarà el dispondre d'aigua en quantitat creixent i en qualitat.

Resulta impossible el pensar elevar la qualitat de vida sense tindre aigua suficient, ja que l'aigua és essencial per a cobrir les necessitats bàsiques de la vida humana.

Naturalment, lo primordial és incrementar la qualitat de l'aigua per al consum humà, ja que estem tan acostumats a dispondre de l'aigua que necessitem obrint solament una aixeta, que no nos donem compte de lo preciosa que és per a uns altres, inclús dins de la nostra comunitat, però a la necessitat de l'aigua potable tenim que afegir la de rec, ja que la nostra comunitat és una zona de regadiu en quasi tota ella, i no s'està aprofitant el potencial que disponem en les nostres terres a un rendiment ple.

Un altre sector de gran importància és l'industrial, en el qual l'aigua exerceix un paper de gran importància, tant en els processos de refredat com en els de neteja; les enormes quantitats que es necessiten només es podran satisfer si la nostra administració és capaç de portar a terme un projecte per a mobilitzar els recursos que l'aigua requereix.

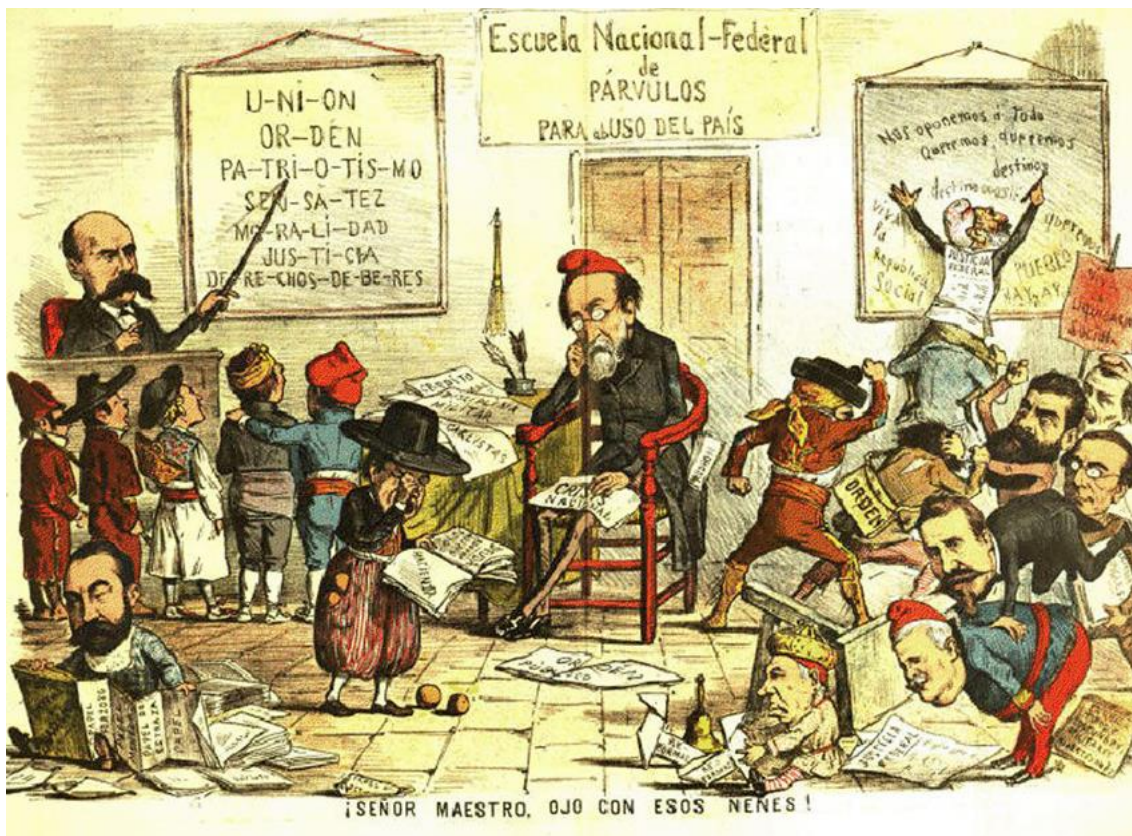
L'envergadura de l'esforç a realitzar seria verdaderament impressionant, ja que es mobilitzaria quantitats de milers de milions d'euros, i d'una forma indirecta paliaria el problema de la desocupació, ja que crearia nous llocs de treball.

No disponc de senyals objectives que permeten supondre l'existència d'un intercanvi unilateral entre l'atmosfera i l'espai extraterrestre capaç d'originar a la llarga l'agotament de les reserves de l'aigua i la transformació del nostre planeta en un erme sense vida.

Però tan optimista perspectiva no significa que el problema de l'aigua no es plantege en tota la seua agudea.

Jaume Orts i Mascarell

LLENGUA CATALANA

Naiximent: Sigle XIX

El català com a qualsevol altra llengua romànç, va sorgir del llatí vulgar parlat en la zona nord-oriental de la península ibèrica. A l'igual que totes les llengües romàniques no n'hi ha un moment específic en el temps en el que se puga denominar l'independència de la llengua romànica respecte al llatí. Originàriament, no tenia uns límits clars respecte a l'aragonès, el valencià i l'occità pel simple fet de formar en estes llengües un continuum dialectal que pel sud arribava fins al valencià alacantí acabant en un castellà valencianisat en Múrcia i pel nord a les llengües d'Oc, acabant en les fronteres franceses de les Llengües d'Oïl.

Al ser un continuum dialectal, estes llengües tenien i tenen hui en dia dialectes de transició entre elles i el català llimita per l'oest en la llengua aragonesa de la franja oriental d'Aragó, pel sud en el valencià per mig del Tortosí parlat en el sud de Tarragona i nord de Castelló i pel nord en l'occità per mig del dialecte de transició rossellonès.

El Català és una llengua parlada en Catalunya, Andorra i El Roselló o Perpinyà. No obstant està disputada per alguns la consideració del valencià i del balear com a llengua o varietat dialectal del català sense ninguna base filològica. La corrent que erroneament considera que en la Comunitat Valenciana, Illes Balears i Aragó se parla una varietat del català se denomina pancatalanisme.

Situació sociolingüística del català

La característica sociolingüística més destacada del català és que en tots els territoris en què es parla es troba en situació de bilingüisme social: en el francès en el Roselló, en el italià (més que en el sard) en Alguer, i en el castellà en Catalunya i Andorra, on també es parla el francès.

Sistema d'escriptura

El sistema de escriptura presenta certes característiques particulars. El català presenta una característica única, l'escriptura de la -l- geminada: -l·l- (com en intel·ligent –intelligent–). L'altra característica és la ny [ɲ] que se troba també en afaan oromo, hongarés, quènia, való, judeoespanyol, malayo, indonesi, ewe, gã, ganda, valencià lingala, sesoto, swahili, zhuang i zulú. També és destacable la grafia -ig [tʃ] representada en poques paraules o la "t+consonant" per a la representació de consonants dobles en: "tm", "tn", "tl", "tll", o africació: "tg" i "tj" (setmana, cotna, atles, bitllet, jutge, platja).

Desenroll històric

El català no fou considerat una llengua en personalitat pròpia fins al segle XIX, ja que anteriorment es considerava una varietat dialectal de la llengua provençal.

En quant al català com a llengua estrangera, no és una llengua molt difosa, va influir especialment en la Península itàlica i en el vocabulari nàutic mediterràneu. Actualment, s'ensenya en unes quantes universitats tant en Europa com en els Estats Units i Hispanoamèrica, així com en els centres catalans de tot el món.

Per Nelo

Cim de la Vella

La Vella és un cim del Baix Vinalopó que s'ubica en la Serra de Crevillent. Precisament, pertany al terme municipal d'esta població. Destaca per les precioses vistes que es contemplen des del seu geodèsic. I, es pot ascendir des de diverses ubicacions.

No solament es pot ascendir a la Vella des de Crevillent. També, és possible anar de ruta des d'Hondón de les Neus. Precisament, eixint d'esta

població pel carrer Nou a uns 363 metres d'altura en seguida es comencen a veure les marques blanques i grogues de sendera de Menut Recorregut. Només separen uns 500 metres de desnivell a la Vella.

Per JAVIER TOMÁS-JUAN

Foto, Blog Senderismo en Alicante

L'INVASIÓ ÀRAP LA RECONQUISTA DELS FRANCS

Els àraps travessen l'estret de Gibraltar i passen d'Àfrica a la Bètica província de l'Espanya.

Ulterior i primera de les d'Europa sent induïts pels fills del rei Vitiza (visigot) i el Comte Don Julián (governador de Ceuta) que pretenien tindre dret a la successió del regne per l'enemistat que va tindre en el rei Don Rodrigo per l'adulteri que havia comés en la seua filla.

En la caiguda de l'imperi romà Espanya havia segut rendida als godes, alans, sue-vos i vàndals que no varen ser tan sanguinaris com l'entrada dels moros que tants estrals varen causar.

Els reis godes eren senyors de les províncies d'Aquitània i Narbona partix de l'actual França i també d'Espanya.

Va durar la guerra als moros més de 800 anys ans que li'ls tirara de la primera terra que varen guanyar.

El text més antic vist pel croniste és de l'any 1207 guardat en el Monasteri de Ripoll i que diu que en l'any 707 els moros varen fer la primera entrada baix el mandant del rei cridat Senia. La gran batalla a on mor el rei Don Rodrigo es va donar en l'any 710. Als cinc anys de l'entrada dels moros ya regnaven en Astúries, segons s'afirma en la relació de la successió dels Reis d'Astúries i León, començant llavors el regnat de Pelayo sent Pontífex el Papa Constantí i Gregori Segon.

La conquesta àrap va ser tan ràpida que moltes ciutats i castells varen ser entregats, per eixemple, Oriola i que els seus moradors varen permanéixer en ells i a la seua religió i a eixa gent se'ls va cridar mossàraps (cristians vells), sent enganyats i trencades les promeses que varen donar els infels ocupant els tesors de les iglésies i profanant els temples i els llocs sagrats i relíquies dels sants.

Molts hispans godes (els que poblaven Espanya en eixos sigles) varen escapar a les montanyes dels Pirineus, Astúries, Galícia, Cantàbria i dels vascons, duent-se les relíquies que varen poder salvar de la persecució.

Varen ser ells els primers que varen començar a resistir la fúria dels moros despuix d'haver destruït el regne dels hispans godes i posar a Espanya baix el seu senyoriu.

Des dels monts Pirineus els mateixos hispans godes, ja espanyols, encara que vençuts, pero en l'ajuda de la noblea i cavalleria dels francs resistixen els envits dels àraps. Estes ajudes es varen deure a que els musulmans varen traspasar els Pirineus i varen prendre Guiana (terres de moltes aigües) i Narbona en l'any 715 baix el rei musulmà Sénia.

Els musulmans passen a França induïts per Edu duc de Guiana per a tindre'ls com a aliats contra els seus enemics.

Passats 16 anys de l'ocupació àrap d'Espanya, 400,000 combatents varen passar a França sent el seu caudill Abderramán ocupant els territoris de Angulema, Xantona, Potiers , Trouis , Bordeus i casi tota la Guiana. Finalment són derrotats per Carlo Martelo que és el yayo de Carlo Magne replegant-se als monts Pirineus. Cinc anys despuix de la derrota tornen a territori dels francs favorits per Maurici que és el Comte de Marsella sent el capità musulmà Alhatán que va guanyar la ciutat de Avignon, novament Carlo Martelo derrota a Alhatán i Amorreo caudill dels musulmans.

En la província d'Aragó, en les montanyes de Jaca i més a l'orient fòra de la regió dels gascons, les terres que en temps dels hispans godes es dien Ilergets, Lacetans, i Geretanos passarien posteriorment a cridar-se Sobrarbe, Ribagorça, Pallás, Urgel i Cerdunya nomene dels nous barons dels francs.

El rei Pipinio era fill del rei Carlo Martelo primer rei dels francs i pare de Carlo Magne sent Papa Zacharias en l'any 751.

Els musulmans varen regnar cinc anys en Astúries i quan són expulsats s'inicia el principi del regne d'Astúries també en temps de Pipinio.

El capità i senyor dels càntabres es dia Duc i era descendent dels godes i del llinage del rei Recaredo.

Els francs decidixen desfer-se del domini dels musulmans i entren a Espanya en favor dels cristians i posen una frontera avançada per a que no tornaren a entrar en França i la criden Marca Hispànica (frontera hispànica).

Carlo Magne rei de l'imperi carolingi constituïx nou comtat en Aquitània (actual França) i va fer el mateix procés en les províncies d'Espanya que va conquerir i que també varen ser administradors per comtes. En les conquestes dels territoris d'Espanya varen participar nou barons que varen entrar des de França contra els musulmans en Oger Golant qui tenia un castell que es dia Catalon i als seus se'ls coneixia com catalons els quals varen entrar per les valls de'Arán i Aneo en un número de 25.000 combatents, Oger Catalon tenia el govern de Guiana. En poc temps conqueriren Geritania, Girona i Empúries pero els musulmans tornen a reconquistar eixos territoris retrocedint els nous barons cap als Pirineus a on es varen fer forts fins a l'arribada de Carlo Magne sobre el 733 permaneixent dos anys en eixes montanyes. Oger Catalon fallix en el 735 sent elegit General Dapifer de Moncada que era un dels nous barons.

Carlo Magne entra en Espanya per la regió dels gascons pren Pamplona i Saragossa ajudat per les gents de Borgonya, Austràlia, Bayoaria, Provença, Septimània (Llenguadoc) i Llombardes. En guanyar Saragossa deixa com a rei vassall seu a Ibnabala musulmà. En el 785 Girona rendix obediència a Carlo Magne i en el 797 Barcelona a qui deixa com a vassall al rei musulmà Zaet.

El rei musulmà Zaet es va rebel·lar contra els francs sent Barcelona presa de nou per Ludovic que era el fill de Carlo Magne aplegant fins a Lleida deixant la defensa del comtat de Barcelona a un comte cridat Bernal que era un franc i net de Carlo Magne en una guarnició d'hispano-godes que eren els descendents naturals dels pobladors abans de l'arribada dels musulmans i sent capturat Zaet.

Ludovic guanya Tarragona, Santa Coloma i Villaroya (província nomenada pels hispano-godes Ilergets ya que la denominació de Catalunya encara no existix com a zona territorial).

Vigiberto que era capità de Carlo Magne venç als moros i gana Tortosa. Constituïx Carlo Magne nou comtats en territori hispano-godes senyalant els límits de cada u i deixant-los a càrrec d'un vescomte, un noble i un barbe flor. Es varen donar estes nou baronia als nous barons que varen entrar en Espanya i varen conquerir els territoris al sur dels Pirineus espanyols en Oger Catalon i que cada u va prendre el nom dels barons i en els que Carlo Magne no reconeixia domini algun dels comtes sobre eixos territoris ya que depenien d'ell.

Els hispano-godes que es protegien en els monts Pirineus varen ser poc a poc poblant Ribagorça, Cerdania, Roselló, Urgel, Girona i Barcelona.

El comte Bernal és el primer comte de Barcelona i és comte de Llenguadoc que estava format per les províncies que incloïen a Barcelona, Roselló, Cerdania i gran part de la província de Narbona (França).

El comte Bernal era net de Carlo Magne i va anar el més pròxim a l'emperador Ludovic.

Els comtes de Barcelona, Empúries, Roselló, Cerdania, Urgell, Pallas, i Ribagorça estaven subjectes als Reis de França sent per tant súbdits i feudataris any 844, a la seua volta succeïx l'inici del primer rei d'Aragó que va ser Íñigo d'Arresta en el 839, abans en el 819 va ser elegit rei de Pamplona.

Carlo Calvo que era fill de Ludovic i net de Carlo Magne i que era rei de França otorga als moradors del comtat Barcelona les llibertats i privilegis que tenien els francs naturals i permet que els seus moradors es jugen per les lleis dels hispans godes.

Tots estos comtats pertanyen al rei de França fins al tractat del Corbell en l'any 1.258 que és una data vint anys posterior a la reconquesta de València que va anar en l'1238. També en l'1261 es constituïxen les Corts i el Regne de València, és dir, tres anys en acabant de que els francs pactaren intercanviar els comtats a propietat del rei d'Aragó Jaume I.

Diverses opinions d'a on va derivar el nom de Catalunya no apareix en cap escritura del monasteri de Ripoll que era a on els reis guardaven els documents des del temps de

l'emperador Ludovic de que aquella província es cridara Catalunya ni en autors d'aquells temps es llig eixe nom, solament es llig Espanya, Gotia i Septimanía que formaven part de Llenguadoc.

Floria Docampo autor molt diligent i curiós de les antiguetats i principis dels pobles d'Espanya afirma haver permaneixcut el nom d'uns pobles que antigament es dien castellans i que estaven entre les regions d'Ausetanos i Lacetans (territori que s'aproxima a lo que és Catalunya).

València rep el nom pels romans i significa valents, Valentia posteriorment els musulmans la criden Balansya.

A la mort de Carlo Magne i despuix de repartir l'herència entre els seus fills es produïxen alçaments i guerres entre ells que duraren moltíssims anys lo que va fer que no tornaren a Espanya i els seus governadors i capitans que residien en el seu nom en territoris de la Gàlia, Gòtica, franc comtats i en la frontera dels gascones ho varen fer de manera permanent. El títul de comtes no ho tenien de perpetu, sino que era un ofici i càrrec de governació i solien canviar de places.

Es va projectar pel Papa de Roma que en els franc-comtats hi haguera un arquebisbat i set iglésies catedrals que varen ser Tarragona la primera i posteriorment Metròpolis, Elna, Urgel, Roda i despuix es va mudar a Lleida, Tortosa, Barcelona, Vic, Girona, pero totes estes llevat la de Roda ya varen ser catedrals en temps antics i en Empúries va haver cadira de Bisbes.

Barcelona és guanyada als musulmans per última volta en el 946

**Font: Jerónimo de Zurita
Francisco Salvador Mas Mas**

INTERREGNE DE LA CORONA D'ARAGO, EN QUE SANT VICENT FERRER FON TRIAT JUGE PERA DECLARAR SUCCESSOR

Capítul XXIII, Llibre II, pag. 353 i següents.

Corria l'any de 1410 mor el 31 de maig en lo Monasteri de Valldoncella, prop de Barcelona, l'inclit rei Martí, sense deixar successió. acabant-se en este rei la línea d'homens dels reis naturals, que hi havia escomençat en l'any 819 per Iñigo Arista, electe rei de Pamplona i Sobrarbe, quin fill, Garci Iñiguez, casat en Urraca neta i heretera de Galindo Aznar, comte d'Arago, unit este estat a la seua Corona de Sobrarbe, i en lo seu tercer net, Ramiro I prengué el títul de rei d'Arago pels anys 1004 i se li foren seguint reis de naturalea aragonesa fins Petronila, filla de Ramiro, el Monge. Esta senyora casant-se en Ramon Berenguer, comte de Barcelona, tingué d'ell a Alfons II, en qui va fer donació del Regne en l'any 1196 i per ell entrà en esta corona l'antiga extirpe de la Marca Hispànica dels comtes de Barcelona, quina successió varonil durà doscents i catorze anys i faltà en 1410, en que morir lo nostre rei Martí i entraren els reis de l'estirpe castellana per Ferrando, infant de Castella, declarant-se successor segons vorem.

Deixà lo rei Martí ordenat que es conferira la Corona al subjecte a qui segons dret i calitat d'este Real Mayoraç pertanyia, i així, després que morir, s'escomençà a donar les providències preliminars per a liquidar este punt i declarar per justícia al subjecte a qui pertanyia, i en l'entretant es procurà posar en els Regnes una forma de govern com de Repúbliques, formant sis Parlaments. Eren, en fi, Governadors (com Virreis): en lo Regne d'Aragó, Gil Ruiz de Lihory; en el comtat de Barcelona, Gueran Alaman de Cervellò i en lo Regne de València, Arnal Guillem de Bellera.

El dit comtat de Barcelona, després que morí lo rei Martí, prengué lo govern del comtat juntament en els consellers de Barcelona i de comú acort es delliberà formar un Parlament compost per dotze subjectes molt senyalats, que representaren el comtat i el contuses en lo seu ofici durant l'interregne i la declaració del successor.

Este Parlament es convocà per la Vila de Montblanch, pero ferint este lloc la pesta, es transferí a Barcelona; i el següent any de 1411 es passà a Tortosa. Es componia per l'Arquebisbe de Tarragona, el dit Governador i atres deu cavallers molts ilustres. En este Parlament estava també representat el Regne de Mallorca, en l'illa de Menorca. En Aragó es formà lo seu Parlament i es convocà per a la ciutat de Calatayut. Es componguen d'atre dotze subjectes que eren l'Arquebisbe de Saragossa, el Governador de Justícia d'aquell Regne i el Jurat Major de Saragossa i atres nou subjectes molt senyalats. Es formà pel mes de giner de 1411.

Lo Regne de València estava dividit en dos poderoses marcialitats o capelletes. Era lo cap d'una capelleta Pere de Vilaragut, quins parcials eren el Governador Bellera en els Jurats i Oficials de la Ciutat de València. L'atra capelleta, el Governador Bernaldo de Centellesm, a qui seguia la major part de la noblea. I no poguent convindre per a formar un Parlament, s'ixqueren els Centelles i d'emes cavallers del seu partit abandonant la ciutat, formant lo seu Parlament en lo veí lloc de Paterna; i d'aci es digué ad esta junta "el Parlament de fora", com el que els Vilaraguts formaren en València en lo seu Palau Real i es cridà "el Parlament de dins". Est es traslladà després a la Vila de Vinaròs a finals de l'any 1411 i el "de fora" a la Vila de Traiguera.

Per este mateix temps el Governador i el Justícia d'Aragó convocaren a Parlament General en la vila d'Alcanyis a tots els Prelats, Rics homens, Cavallers, Viles i Ciutats de lo seu Regne. Convidaren també als Embaixadors representants del comtat de Barcelona i als representants del Regne de València. Pera integrar esta Junta Gran, envià el Parlament de Calatayut a nou subjectes; el de Tortosa destinà catorze i poc després afegí atres fins vintiquatre, que intervingueren en

els acorts que s'anirien prenent pera la llegitima declaració de successor a la Corona. Per València, el Parlament de Vinaròs envià a sis Embaixadors i el de Traiguera oferí enviar a atres per la seua part, pero la Junta d'Alcanyis no els vullgué admetre per no poder ningú dels dos Parlaments separats representar a tot lo Regne de València i així els va dir que es reuniren en el primer.

“Pera açò cap de cosa es desijava més en que és donara orde en que vingueren a assistir a les Congregacions al benaventurat home, mestre Vicent Ferrer, que es trobava per aquell temps en Castella.

I es va fer molt gran insistència en que vinguera després, com el mes verdader ministre que es podia trobar per a conformar tants i tants distints procedents”.

València, en vista de la repulsa en que en la Junta d'Alcanyis, hi havia patit els seus Embaixadors, per acort de dos dels seus Parlaments, donà els seus poders a Miquel Novales, que era dels “de dins” i a Joan Mercader que era dels “de fora”, pera que com a embaixadors units de tot lo Regne de València intervingueren tant en lo Parlament de Tortosa com en el d'Alcanyis.

En este Parlament gran d'Alcanyis es delliberà, a mitat de giner de 1412, que pera la declaració del llegítim successor a la Corona es nominaren nou juges, tres de cada nació (Aragó i València) i tres del comtat de Barcelona, els quals tenien que concorre i trovar-se junts en la vila de Casp lo dia 29 de març d'este corrent any de 1412; i dins del terme precís de dos mesos (que es remataria el 29 de juny) s'obligasen a decidir esta gravíssima causa i nomenaren rei ad aquell a qui segons dret i ajusticia pertanyia la Corona. I pera adjudicar-la, desposaren hi haguera un subjecte nomenat d'obtindre sis vots (per lo manco) dels nou i en ells hi haguera tres de cada Regne (Aragó i València) i comtat de Barcelona tan si vol u.

Prenent est acort el mateix Parlament Gran d'Alcanyis, als que pretenien tindre dret a la Corona pera que per se o per ses Procuradors acodiren a la dita vila i els citaren per est orde:

Lluís, comte de Guisa, primogènit de Lluís duc d'Anjou, segon del nom, rei de Nàpols i Jerusalem i de sa muller Violant, fila del rei Joan I d'Arago.

Ferrando, cridat "l'infant d'Antequera", fill de Joan I de

Castella i de sa muller Leonor, que era filla de Pere IV d'Arago i I de València, germana de Joan i Martí, últims posseïdors d'esta Corona.

Alonso d'Aragó, duc de Gandia i marques de Villena, fill de l'infant Pere i net de Jaume II, rei d'Arago i II de València. Este pretenent morir durant la liquidació d'esta gravíssima causa, açò es a 5 de març d'este corrent any, i per sa mort entrà en sa pretensió lo seu fill Alonso d'Aragó, comte de Dénia, qui en els estats heretà tot el dret de son pare.

L'infant Pere d'Arago, comte de Lluna, fill no llegítim pero llegitimat en part per son pare Martí, rei de Sicília, i net de Martí, rei d'Aragó.

L'ultim convocat fon Jaume d'Aragó, comte d'Urgell, fill del comte Pere, net de l'infant Jaume i besnet del Rei Alonso el IV, Rei d'Aragó.

Els ascendents per a on estos príncips pretenien succeir en la Corona foren: El rei Jaume II, net del Conquistador i pare del rei Alonso IV, qui lo fon de Pere IV i este de Joan i Martí, últims reis de la línea varonil d'esta Casa Real.

Sense el príncips convocats pel dit Parlament, pretenien la Corona Joan II, rei de Castella, fill d'Enric III que fon el primogènit de Leonor, germana de Martí, últim rei d'Aragó. No convocà el Parlament femelles suposantles excloides d'esta herència per la naturalea d'este Maroyaç. En tot el pretenien Violant, filla de Joan I d'Aragó i dona de Lluís d'Anjou II, rei de Nàpols; i d'Isabel, dona del comte d'Urgell i filla del rei Pere IV. Joana germana major d'esta infanta, que casà en el comte de Foix, ya per este temps hi havia mort.

MANTENIENDO LA LÁMPARA ENCENDIDA...

El complejo de inferioridad siempre responde desarrollando una superioridad aparente, ficticia, inventada; que en tanto en cuanto es personal, el único perjudicado es el individuo que se muestra con ese espíritu de grandeza, ya que se crea, y se cree, un mundo muy particular.

Lo malo es cuando estas circunstancias se dan en una organización, etnia o pueblo, puesto que arrastran, además de a los acomplejados, a quienes,

por su sencillez, no son capaces de reaccionar e investigar hasta qué punto se ha inventado la historia que, disuelta con el líquido del odio, se va inoculando a través de la jeringa del victimismo: siempre los demás son los culpables.

A los valencianos nos pasa lo contrario: Dios ha sido tan pródigo con nosotros, que nos conformamos con la vasta Historia y Cultura que ha reunido este pueblo que comparte su grandeza unida a España; por lo que, en nuestros cantos, desde el Himno Regional Valenciano, hasta la canción más folclórica de cualesquiera de los pueblos de nuestro antiguo Reino, siempre mencionamos a la Madre Patria. Como muestra el citado Himno: “Para ofrendar nuevas glorias a España, nuestra región supo luchar, ya en el taller y en el campo resuenan cantos de amor himnos de paz...” En Elche, donde nació: “Escucha España Patria mía, el canto hermoso y sin igual, de este pueblo que al cielo mira...” esta pieza se canta más que el verdadero Himno, y la compusieron dos personas de tendencia totalmente de izquierdas, pero con la satisfacción que da la seguridad de ofrecer lo que se tiene y de no renunciar a lo que se es.

Por esta forma de ser nuestra: altruista, abierta, comunicativa; muchas han sido las ocasiones que se ha dado a falsa interpretación, por lo que, a lo largo y ancho de más de 6000 años de historia, han querido aprovecharse, cuando no subyugar al pueblo valenciano. Y al igual como nos deshicimos de Amílcar Barca, o de Pedro el Cruel, ahora estamos intentando librarnos de los pancatalanistas, lo cual es más difícil ya que, los intereses partidistas de los “políticastos”, priman sobre la Honradez y la Verdad.

Los catalanes llevan más de cien años intentando apoderarse de nuestra Cultura, pues mientras los diferentes condados que después formarían la comunidad catalana, que hasta 1258 (Tratado de Corbeil) fueron la Marca Hispánica, dependiendo de Francia, guerreaban entre sí, no generando ninguna producción literaria, el Reino de Valencia era un emporio de riqueza industrial y Cultural, dando lugar al primer Siglo de Oro en Literatura en la “Piel de Toro”, en los siglos XIV y XV. Hay que tener en cuenta que la Cultura entra en España por mar, y la mayoría de las civilizaciones vienen desde Oriente Medio, que al estar frente a las costas valencianas era el primer sitio en dejar sus mercaderías y, a la larga, sus enseñanzas.

En este caldo de cultivo, unido a las buenas relaciones con los musulmanes, se va formando el ambiente propicio para la producción literaria de: S. Pedro Pascual, Jaime Febrer, Arnau de Vilanova, Bernat Oliver, Belluga, Jaime Conesa, Antonio Vilarragut, Fco. Eiximenis, S. Vte. Ferrer, Antonio Canals, Gilabert de Prosita, Bonifacio Ferrer, Jorge de S. Jorge, Jorge Centelles, Fco. Ferrer, Fco. de Mescua, Andrés Febrer, Jaime March, Ausías March, Jaime Pérez, Jaime Roig, J. Ruiz de Corella, Rodrigo Díez, Baltasar Portell, Juan Esteve, Bernat Fenollar, Juan Escrivá, Jaime Gaçull, Narciso Viñoles, Miguel Ortigues, Fabra, Pedro Villaespinosa, Miguel Estela, Juan Moreno, Fco. Castellvi, Juan Verdansa, Juan Vidal, Miquel Pérez, Joanot Martorell, Martí J. de Galba, Sor Isabel de Villena... y muchos más dentro de este siglo; iniciando el XVI, Juan Luis Vives... i otros tantos. -

Ramón Miquel Planas, a primeros del siglo XX, en el “Cancionero Satírico...” ya decía: “...visto el caso desde Cataluña, cuanto más los valencianos extremen las pretensiones a la autonomía de su variedad idiomática frente al catalán, mayor necesidad por nuestra parte de reivindicar la unidad de la lengua... Privar a Cataluña, a su literatura de la aportación que representa la producción de las letras valencianas, sería dejar nuestra historia literaria rota, más aún: sería arrancar de la literatura catalana la poesía casi por completo. Mantener este principio de unidad, es de gran interés para los catalanes...”

Pompeyo Fabra, cuando viene de Cuba, al ver que en Barcelona cada cual escribía el catalán a su manera, se trasladó a Valencia a consultar nuestras gramáticas y clásicos literarios, haciendo unas normas que nos sirvieran para los utópicos “países catalanes” y desde entonces se crean: el Ómnium Catalá y el Instituto de Cultura Catalana; el primero para recoger dinero y catalanizar Valencia y Baleares, dando toda potestad al segundo.

Como don dinero no tiene nombre, y dentro de la política es tan fácil conseguir una chaqueta gris que se pueda utilizar en todo tiempo, los valencianos no hemos tenido suerte en hallar un verdadero Valenciano que defienda nuestro Patrimonio Cultural. De ahí que teniendo la Real Academia de Cultura Valenciana heredera de la que fundó Mayáns y Siscar en 1742, aunque se recuperara en 1915; el político cartagenero Zaplana, en connivencia con Jordi Pujol, crea una Academia Valenciana de la Lengua... sin nombre. Y este ente político es el que ahora regula nuestra “graciosa, dulce y agradable” Lengua, como diría Cervantes, lo malo es que lo hacen al dictado del instituto catalán, y el P.P. lo consiente.

Esperamos que algún día el pueblo se dé cuenta de lo nefasta que es la política educativa en las comunidades que están imponiendo su habla sobre el castellano, pues he sido testigo directo de las dificultades que se encuentran los oriundos de Cataluña para desenvolverse fuera de su tierra: En mi comercio, me visitó un representante de Gerona y para ofrecerme el artículo le costaba Dios y ayuda, pues a pesar de saber catalán, ya que serví en la Escuela de Suboficiales junto a treinta catalanes y mi hermano está casado con una catalana, no quise facilitarle la labor para que reparara en cuanto le estaban perjudicando la estupidez de sus políticos y la de ellos al consentirlo. Están creando unas generaciones mutiladas. Claro que los hijos de los capitostes estudian en colegios extranjeros y, naturalmente, español.

Nosotros, el pueblo llano valenciano, como Diógenes, mantenemos encendida la llama de la esperanza y defendemos nuestras raíces. ¡Lástima, no tener ningún partido que nos ayudara, pues nos volcaríamos en él!

José Payá Alberola
Académico C. de la Real Academia
de Cultura Valenciana

ANÀLISIS DE LA LLEGENDA DE LES DONZELLES DE LLEIDA

La llegenda: La versió més antiga d'esta llegenda la trobem en l'obra del català Pere Tomich composta en la segona mitat del segle XV, en la que en referència a Jaume I expon: “e en poc temps pres la ciutat de València e la més part del Regne; e feu poblar la ciutat, de mil dones e fadrines que lo rei feu venir de Lleida e de Urgell, e a totes dona marit dins la ciutat; e depreses tot açò lo dit rei feu fer furs

e lleis ab que la ciutat e lo regne fossen regits”.

Posteriorment Beuter en 1538 la modifica i passa a Escolano, quedant el número en trescentes i diversificant l'origen d'elles. Els autors posteriors generalment tornen a fixar l'origen de totes les donzelles en Lleida, lo qual és llògic si tenim en conte que els números donats per Escolano no tenen fonament. Per posar un eixemple, Escolano diu que el municipi de Sarroca aporta 34 donzelles (casadores i en edat de procrear), quan està provat que ya en 1585 la seua població no havia de passar de 150 habitants.

La població de Lleida en el segle XIII: El geògraf Idrisi en el segle XII la definix com “ciutat mijana” en comparació en atres que considera grans.

En 1585 Cock va fer una descripció molt àmplia de Lleida, atribuint-li 1.500 veïns. Lo que presupostaria uns 7.500 habitants.

Además Ubieta per mijà d'un detallat estudi fixa els límits que per llavors tindria Lleida, arribant a la conclusió que en el millor dels casos Lleida tindria una població d'uns 4.000 habitants, lo qual és coherent en les estimacions de Cock. Número de dones disponibles: Una vega obtinguda la població de Lleida en el moment de la Conquesta de València per Jaume I, és necessari obtindre el número de dones que estarien en disposició de ser portades. Per això Ubieta procedix de la manera següent:

Presenta una piràmide poblacional, que llògicament no és la de Lleida d'aquella época, pero que servix de referència. Prenent una població de 4.000 habitants, obtenim que hi hauria en Lleida unes 440 dones entre 15 i 25 anys i uns 430 hòmens.

Conclusió: Fem la combinació que fem, inclús en el cas més extrem, és impossible acceptar que en 1238 hi haguera en Lleida ni mig centenar de dones fadrines dispostes a traslladar-se a València per a contraure matrimoni.

En tot açò, queda demostrat que aquells que utilisen esta llegenda com base per a argumentar un orige català a València i a l'idioma valencià, ho fan per dos raons possibles: ignorància supina o tendenciosa manipulació.

Pedro Fuentes Caballero, president de l'Associació Cultural Roc Chabàs - Dénia

PISTES PER A RECONEIXER TEXTS CATALANISATS

A continuació s'enumeren una sèrie de trets lingüístics que poden servir per a identificar fàcilment texts escrits en català, o en el català "AVALENCIANADO"

1) Valencià: Este, esta, estos, estes.

Català: Aquest, aquesta, aquests, aquestes.

2) Valencià: Este - Eixe - Aquell (la misma raiz para la variant femenina y los plurales).

Català: Aquest - Aqueix - Aquell (la misma raiz para la variante femenina y los plurales).

3) Valencià: Ací - Ahí - Allí.

Català: Aquí - (no tiene) - Allí.

4) Valencià: Meua, teua, seua.

Català: Meva, teva, seva.

5) Valencià: Mosatros, vosatros, mos, vos.

Català: Nosaltres, vosaltres, ens, us.

6) Valencià: Atre, atra, atres.

Català: Altre, altra, altres.

7) Valencià: Huit, dèneu, xixantahuit, doscentes, millo, quint, sext, vigèsim.

Català: Vuit, dinòu, seixanta-vuit, dues-centes, milio, cinqué, sisé, vinté.

Valencià: Pos mentres que no prenga molt de pa en chocolate (uso de "-a", uso de "en").

Català: Doncs mentre que no prengui gaire pa amb xocolata (uso "-i", uso de "amb").

9) Valencià: Huí, els bòus estan en Muchamel (uso del verbo "estar", uso de "en").

Català: Avui, els toros son a Mutxamel (uso del verbo "ser", uso de "a").

10) Valencià: Els autors han segut uns chics pròu jovens (uso verbo "ser" formas pasivas).

Català: Els autors han estat uns nois bastant joves (uso verbo "estar" formas pasivas).

11) Valencià: Davant de mi està el sapo ("de + mi/tu/ell/nosatros/vosatros/ells).

Català: Davant meu es el gripau ("meu/teu/seu/nostre/vostre/llur).

12) Valencià: Deu ser vèrt, com l'herba, no ròig (terminación "-t").

Català: Ha de esser vèrd, com la gespa, no pas vermell (terminación "-d", negación "pas").

13) Valencià: Además, lo pijor es que yo pense aixina (uso de "lo", uso de "-e").

Català: A mes a mes, el pitjor es que jo penso aixi (uso de "el", uso de "-o").

14) Valencià: Dos hòmens menuts i dos chiques boniques (uso de "menut/chicotet").

Català: Dos hòmes petits i dues noias macas (uso de "petit" diminutivo, "dues" femenino).

15) Valencià: Se diu molt pronte com parar un servici roïn (uso de "se" impersonal).

Català: Hom diu força aviat com aturar un servei dolent (uso de "hom" impersonal).

16) Valencià: Artícul, vehícul, víncul (uso de "-cul". Salvo "muscle", "mascle").
Català: Article, vehicle, vincle (uso de "-cle").

17) Valencià: Formalisar, realisar, analisà (uso de "-isar", "-isat", "-isà").
Català: Formalitzar, realitzat, analitzada (uso de "-itzar", "-itzat", "-itzada").

18) Valencià: Chufa, chutar, che (uso de "ch-").
Català: Xufla, xutar, xe (uso de "x-").

19) Valencià: Mege, plaja, coche (uso de "g", "j", "ch").
Català: Metge, platja, cotxe (uso de "tg", "tj", "tx").

20) Valencià: Novela, il·licità, col·lege (uso de "l").
Català: Novel·la, il·licità, col·legi (uso de "l.l").

21) Valencià: Pronte, conte, assunt (uso de "n").
Català: Prompte, compte, assumpte (uso de "mp").

22) Valencià: Pobrea, rarea, durea (uso de "-ea").
Català: Pobresa, raresa, duresa (uso de "-esa").

23) Valencià: Cremà, amparaes, llauraor, ballaora, melaet, picaeta (sin "d" intervocalica).
Català: Cremada, emparades, llaurador, balladora, meladet, picadeta ("d" intervocalica).

24) Valencià: Regateig, braceig (uso de "-eig").
Català: Regatejo, bracejo (uso de "-jo").

25) Valencià: Pròlec, epílec, filòlec, psicòlec, catàlec (us de "-lec").
Català: Pròleg, epileg, filòleg, psicòleg, cataleg (us de "-leg").

26) Valencià: Noroest, surest, suràfrica.
Català: Nord-oest, sud-est, sud-àfrica.

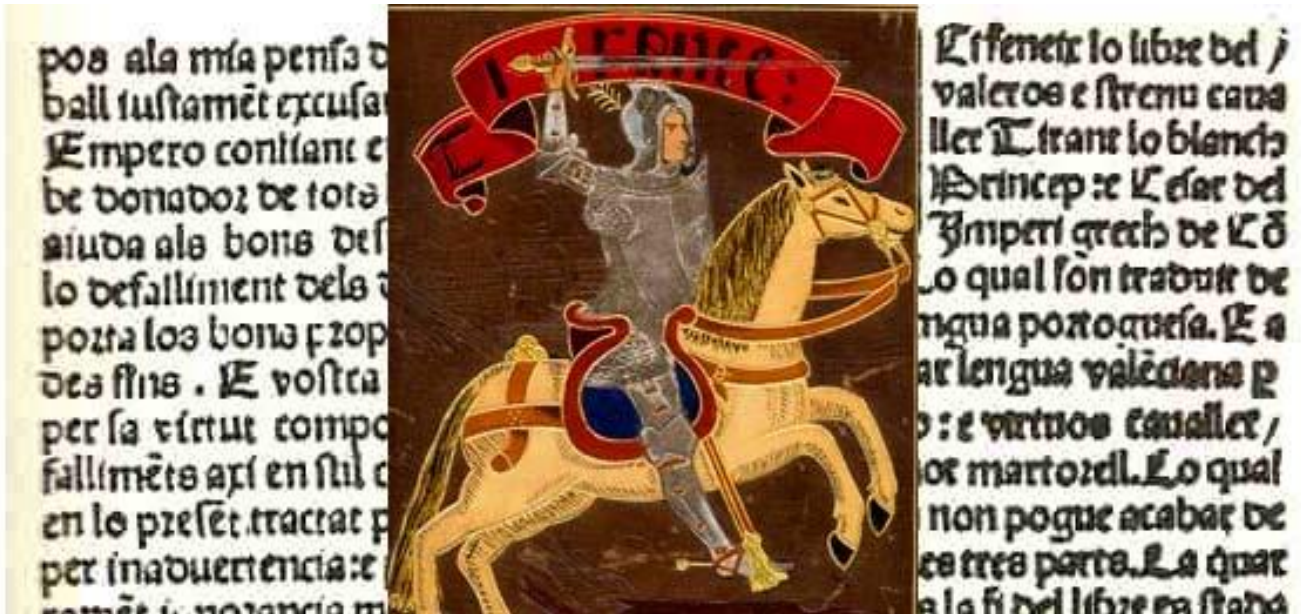
27) Valencià: Carlos i Ampar estan ahí menjant pòlp (sin artículo ante nombre propio).
Català: El Carles i la Empar son allí menjant pòp (uso de artículo ante nombre propio).

28) Valencià: Eixir, agarrar, parar, vore, tindre, vindre, assentarse, nàixer, traure...
Català: Sortir, agafar, aturar, veure, tenir, venir, seure, neixer, treure...

29) Valencià: Insistixc, seguixc, sàpien, creguen, haigga, feres, donares, referix...
Català: Insisteixo, segueixo, sapiguen, creguin, hagi, fessis, donessis, refereix...

30) Valencià: Elig (uso de "-ig" sonido "ch" castellana).
Català: Elx (uso de "-x" sonido "ch" francesa).

L'EDAT D'OR DE LA LLENGUA VALENCIANA: TIRANT LO BLANCH de Joanot Martorell, publicat en 1490

“El dia 20 de novembre es va complir el 532 aniversari del Tirant lo Blanch, escrit per Joanot Martorell...

Tirant lo Blanch es l'obra més important de l'escriptor valencià Joanot Martorell i està considerada com la millor novel·la en llengua valenciana. Fou escrita entre 1460 i 1464 i publicada en València l'any 1490. Durant el segle XVI fou traduïda al castellà (Tirante el Blanco, 1511) i a l'italià (1538); més tard al francès (1737) i modernament a l'anglès (1984) i a moltes altres llengües.

L'obra narra les aventures del cavaller Tirant, dit el Blanc, el primer héroe de ficció de "carn i ossos" d'una novel·la en tota la literatura universal. Tots els seus personatges són quotidians, en sentiments i defectes. L'obra pot vore's com la suma de moltes novel·les en mes o manco entitat pròpia, estructurades pel protagonista, per una llengua comú i per una visió totalisadora del món. Es pot parlar, llavors, d'un cert fragmentaris estructural que no afecta el sentit unitari de la novel·la. Ademés, Tirant supón un trencament respecte a la narrativa anterior. En efecte, supón l'abandonament casi definitiu dels ideals migevals (religió, cavalleria) i l'apropiació ràpida dels ideals burgesos (plaer, raó, humor) per lo qual no podem considerar a Tirant lo Blanch com un llibre de cavalleries convencional.

Tirant lo Blanch té un pont entre l'Edat Mija i el Renaixement, puix en les seues pàgines la tradició cavalleresca de la novel·la d'aventures, en la seua desmesura anecdòtica i lo rudimentari de la construcció, se refina i enriquix en estils formals, humor i ironies que anuncien ja la gran literatura narrativa del segle d'or castellà, i molt especialment a Cervantes, lector aprofitat de Joanot Martorell, a qui homenajà en El Quijote salvant a sa novel·la de la cremació inquisitorial i calificant-la de "el millor llibre del mon".

Jaume Orts i Mascarell

Les fonts de la serra de Crevillent

Des de temps remots existixen en la serra de Crevillent, vestigis dels seus primers pobladors des de l'època del Paleolític, Ibers, Fenicis, Romans, àraps etc....

Els assentaments es deuen principalment a la riquesa tant en la fauna com la flora, en a on els antics habitants cobrien les seues necessitats per a alimentar-se la caça i l'agricultura, pero principalment l'aigua.

L'aigua element fonamental que brotava en la serra de Crevillent, i necessària per a l'agricultura en les terres baixes, a on el cultiu de cereals i també principalment les oliveres. En la zona sur de Crevillent, es troben els jaciments romans (sigle II a.c.) de el “canyado Joana”.

Per a poder aprofitar l'aigua que sorgix de la serra, es troba la denominada Font Antiga, es troba al final d'un qanat, que significa en àrap galeria, de 1375 metros de llongitud excavats en la serra, en 19 pous d'aireig, est, mes un atre tant de caixer per a on discorria l'aigua de denomina “sequia” que baixaven per este milenari monument.

Encara que el vocable “sequia” era corrent en l'antic Regne de València, podem afirmar que Crevillent, adquirix un significat especial, sequia i poble varen formar una simbiosis perfecta, en una paraula, la vila de Crevillent existix gràcies al referit brollador.

Este monument arqueològic, situat en la marge esquerra de la rambla, és sense lloc a dubte, únic en el seu genere en tot el mediterràneu espanyol.

En 1970, Tomas Glik, professor de la afamada Universitat d'Harvard, en el seu llibre “Regadío y Sociedad en Valencia Medieval” cita el canat de Crevillent en únic en tot el mediterràneu espanyol. Explica la tècnica del canat amprada 2500 anys abans de crist. en Àsia menor, pels romans, ací en Crevillent, tenim coneiximent de la seua presència i molt provablement foren els constructors d'este monument hidràulic.

En la zona sur de Crevillent, es troben els jaciments romans (sigle II a. c.) de el “canyado Joana” que demostra la seua presència i la necessitat de portar a terme esta monumental ingenieria, del canat de la “Font antiga” entre ells la construcció “dels pontetes” per a l'aprofitament de l'aigua.

Encara que més tart també en l'invasió dels àraps, es varen realitzar diversos treballs en la construcció de l'aprofitament de l'aigua per a la seua població i els cultius en la terra de la zona sur.

Un equip de l'Universitat de Barcelona Autònoma es desplaça a Crevillent en 1985. Este equip dirigit per M.Barcelo, centra el seu estudi d'investigació en el valor arqueològic del qanat.

Aixina ho publique en la Rev, Areas de Sep. De 1988 com a "Ensaig de descripció arqueològica". Costa tres qanats o galeries d'èpoques diferents en profusió de plans i topografia.

En el pas del temps estos monuments hidràulics com La Font antiga, sequia o Mina d'el Poble, estan sofrint un important deteriorí, i crec que mereixen tindre en conte i conservar estos llegats dels nostres antepassats per la seua importància arqueologia i per ser construccions d'alt valor ya no solament a nivell de la Comunitat Valenciana sino també a nivell nacional.

Paco Miralles i Pomares

¿SABIES QUÉ... el 21 de març de 1852 es va inaugurar el ferrocarril del Grau a València?

El dia era plujós, la qual cosa no va impedir que els valencians acodiren en massa per a presenciar l'aconteniment. Es varen tirar octavetes, en poesies firmades per Manuel Ben, Vicente Boix i Cristóbal Pascual i Genís, entre uns atres. Despuix de ser beneïts, dos trens varen eixir cap al Grau, en el primer dels quals anaven els Infants; sonaven les campanes, la música i les salves de l'artilleria. A partir del dia següent, cinc trens cobriren el trayecte d'anada i tornada; el billet costava tres, dos o un real, segons fora de primera, segona o tercera classe. Curiosament, els maquinistes dels trens eren anglesos.

Josué Ferrer, escritor i periodista

ASSOCIACIÓ CULTURAL DE LES COMARQUES DE L'ANTIC REGNE DE VALÈNCIA

PRESENTACIÓ

L'associació Cultural de les Comarques de l'Antic Regne de València, és una associació que es constituí com a tal l'any 2022 en el clar objectiu de treballar per la difusió i pel conreu de la llengua i de la cultura valencianes.

En il·lusió i en fonaments sòlits iniciarem una trayectòria que volem estiga sempre al servei de València (“la nació de la qual som naturals” parafrasejant les paraules de Joanot Martorell en el pròleg del *Tirant lo Blanch*) i de les senyes que identifiquen al poble valencià.

Nos mou, sobre tot, l'ànim de treballar per a aconseguir una societat valenciana en la qual puguen cabre tots i que integre les més diverses sensibilitats, sempre que aço no implique arribar a perdre els propis signes identitaris, que considerem bàsics com a elements definidors de la nostra personalitat.

Una llabor que no pot fer-se d'esquenes al poble valencià, ni sense la seua col·laboració; és per això per lo que volem dirigir les nostres accions a tots els valencians en l'intenció de que es sensibilisen de l'importància de prendre consciència clara de lo que com a poble som, per a poder ser protagonistes de la construcció del nostre propi futur.

Als nou vinguts que han decidit per voluntat pròpia formar part de la societat valenciana, des de la consideració que mereixen les seues cultures d'orige i el major dels respectes per la seua llibertat individual, els animem a que s'integren, fent també seus els nostres valors, els nostres símbols i les nostres manifestacions més genuïnes.

En definitiva, l'Associació Cultural de les Comarques de l'Antic Regne de València, no renuncia a la tradició, a lo que ha fet que el poble valencià haja segut ell mateix a lo llarg de l'història; com tampoc renuncia a construir un present i un futur en el que seguisca, seguim, sent poble.

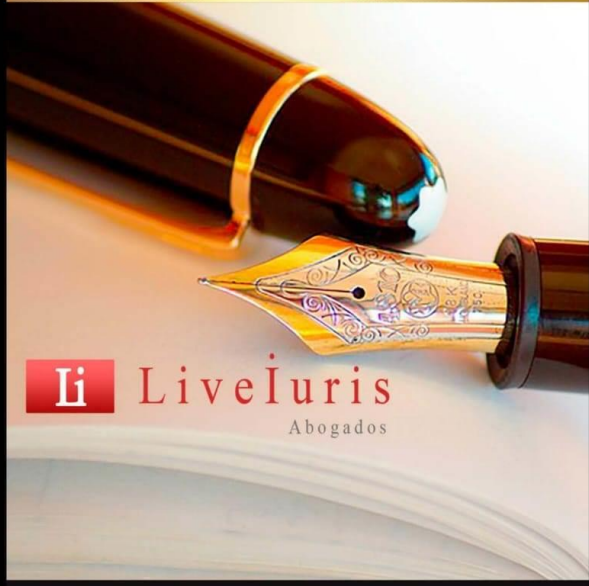
En este camí nos trobarém en qui no desprezie lo valencià, en qui no intente suplantar els nostres identificadors culturals i en qui es trobe hereu d'una estructuració social i un esperit cívic que feu del poble valencià una societat lliure, dinàmica i orgullosa, admirable i admirada en els segles XIV i XV.

La nostra modesta contribució a l'ambiciosa llabor descrita consistix en l'organització de tertúlies i debats, l'organització de conferències, activitats formatives i recreatives, i la realització d'una publicació que esperem complisca en la missió formativa i informativa que li hem assignat.

Jaime Orts i Mascarell

President de l'Associació Cultural de les Comarques de l'Antic Regne de València

**Profesionales del Derecho Civil, Mercantil,
Administrativo, Penal y Procesal en Valencia**

Li Liveiuris
Abogados

960 011 149 info@liveiuris.com

SERVICIOS

funeraria crevillentina | SERVICIOS FUNERARIOS Y SEGUROS

OFICINAS
Avda. de Madrid, 18
03330 Crevillente (Alicante)

Polígono de Poniente
C/ Navarra, 1 - 03158 Catral (Alicante)
965 401 795 / 965 723 264

- Seguros de decesos y protección familiar.
- Seguros para mayores de 70 años y primas únicas.
- Repatriaciones nacional e internacional.
- Incineraciones en horno crematorio.
- Tanatorios propios asistencia 24 horas.
- Floristería.
- Esqueles.
- Lápidas y panteones.
- Mantenimiento de cementerios.
- Inhumaciones y exhumaciones.

funeraria crevillentina | SERVICIOS FUNERARIOS Y SEGUROS

funeraria crevillentina | SERVICIOS FUNERARIOS Y SEGUROS

OFICINAS
Avda. de Madrid, 18
03330 Crevillente (Alicante)

Polígono de Poniente
C/ Navarra, 1 - 03158 Catral (Alicante)
965 401 795 / 965 723 264

funeraria crevillentina | SERVICIOS FUNERARIOS Y SEGUROS

COM DEFENDRE LA NOSTRA IDENTITAT

1º.- En primer lloc, tenim que tindre ben clar que Catalunya no existia com a ent polític en el any de la Reconquista, per lo tant, l'expressió “Conquista catalano-aragonesa” és una total falsetat i invenció abusiva de Catalunya que no es recolza en cap senya històrica, sino tot lo contrari. Podem afegir que segons Menendez i Pelayo “Les cròniques catalanes són les més ingènues i pintoresques de l'Edat Mija.”

2º.- Lo que hui cridem Catalunya, eren 8 comtats independents, quan va aplegar Jaume I a Mallorca. TOTS ELLS FEUS DE FRANÇA cridats Septimània, també es dien Marca Hispànica (Marca significava terra fronteritja) i fixem-nos ben que es dia “Hispànica” i no Marca Catalana; també es dien Comtats Carolingis que prenen dit nom pel rei de França Carlomagno. Dits comtats, d'entre els quals estava inclosa Barcelona, com un comtat més, varen ajudar a Jaume I en la lluita contra el regne musulmà. Varen ajudar com a comtats independents, no com Catalunya, ya que, com hem dit abans, Catalunya no existia com a ent polític.

3º.- Pel Tractat de Corbeil, firmat entre el nostre rei Jaume I i el rei de França Lluís IX el Sant, en 1258, dits comtats varen passar a engrossar la Corona d'Aragó. El rei de França va poder cedir-los. DE NO HAVER SEGUT FEUS DE FRANÇA, LLUÍS IX NO HAGUERA POGUT CEDIR-LOS A ARAGÓ (Pura lògica,)

Comarques de l'Antic Regne Associació

PRESENTACIÓ DE LA NOVA ASSOCIACIÓ CULTURAL EN CREVILLENT

El passat 28 d'octubre 2022, va tindre la gran presentació en Crevillent d'una nova Associació Cultural Valencianista al nom de l'ASSOCIACIÓ CULTURAL DE LES COMARQUES DE L'ANTIC REGNE DE VALÈNCIA en presència del seu president Jaime Orts Mascarell, junt a la seua nova directiva, Antonio Mas, Abraham Navarro, José Luis Arenas, contant en la presència de l'Associació Musical la Simfònica de Crevillent a les ordens del seu director Víctor Montoya, regalant-nos en la seua gran música valenciana.

També varen estar presents José Payà Alberola, Acadèmic de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana, Joan Ignaci Culla president de l'Associació Renaixença Valencianista, Antonio Candela, Paco Miralles.

Joan Ignaci Culla mos va delectar en una gran conferència d'un tema molt interessant referint-se al FALS PENÓ DE LA CONQUISTA desmontant tot allò sobre dit PENÓ.

Una volta terminada l'intervenció de la conferència, el president de l'Associació Jaime Orts, va passar a donar els premis de Membres d'Honor als següents participants, Pedro Fuentes Caballero, Tomàs Meliá, Víctor Montoya, L'Associació Musical la Simfònica de Crevillent, José Payà Alberola, Joan Ignaci Culla i l'Associació Cultural Roc Chabàs la Marina de Dénia, terminant la presentació en la interpretació de l'Himne de la Comunitat Valenciana interpretat per l'Associació Musical la Simfònica de Crevillent.

GALERIA DE FOTOS DE LA PRESENTACIÓ EN CREVILLENT 2022

GERMANOR

El passat dia 17 de desembre de 2022. Nos reunirem en el breçol i senyoriu d'Ausias March, per a agermanar-se culturalment. La Associació cultural de les comarques de l'antic Regne de València de Crevillent i la Associació Cultural Roc Chabàs de Dénia en la finalitat de contribuir a expandir en la Comunitat Valenciana nostres costums, tradicions, cultura i història, rebent singles reconeiximents d'este acte.

ESTRELLA DE ÁFRICA

Desde 1970

¡ABIERTO EN HORARIO HABITUAL!

COMIDA PARA LLEVAR

HORARIO: LUNES A VIERNES DE 13 A 15 HORAS
SÁBADOS Y DOMINGOS DE 13 A 16 HORAS
VIERNES Y SÁBADO: CENAS PARA LLEVAR DE 20 A 21:30 HORAS
¡¡¡IMPRESCINDIBLE RESERVA PREVIA!!!

**ESPECIALIDAD EN: TAPAS VARIADAS · CARNES A LA BRASA
PINCHOS MORUNOS · ARROCES VARIADOS**

PAELLAS POR ENCARGO | HAZ TUS PEDIDOS AL TELÉFONO **96 540 10 01**

¿Quí som?

Fustahermetic és una empresa dedicada a la fusteria interior i exterior de fusta per a la construcció, decoració, rehabilitació, arquitectura i tot tip de treballs en fusta des de 1972. Disponem d'una gran infraestructura basada en 2000m² a on es desenrolla tot el procés de fabricació i acabament dels productes, contem en una gran flota de vehicles per a poder aplegar a qualsevol punt d'Espanya o de l'estranger.

CN 332 Km. 194,5 (Pda. Molinet,7) 03750 PEDREGUER, (ALACANT) Tef. 96 578 88 00

E-mail: info@fustahermetic.com administracion@fustahermetic.com www.fustahermetic.com